

TORONYIRÁNY

XVI. 4.

2022. január 23.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 3. vasárnap Isten Igéjének vasárnapja

Január 25. Szent Pál apostol megtérése, Pál fordulása

Mindnyájunknak hordoznunk kell Krisztus küldetés-tudatát. Az egyházban, bennünk és általunk ismét megjelenik Isten ígéreteinek, a próféták jóvendőléseinek teljesedése. Mindennap, a világ végéig. Vállaljuk tehát, ne csak az egyház egyetemlegesen, hanem személyesen külön-külön mindegyikünk keresztény küldetésünk „öntudatát”.

Ne ijedjünk meg ettől a felelősségvállalástól. Ne hivatkozzunk gyengeségeinkre. Krisztus mellettünk áll, tulajdonképpen ő az, aki vállalja a küldetést bennünk. Hiszen az ő segítségével, kegyelme nélkül nem jutnánk előre a keresztény életben. S egyébként is, ha jól megfontoljuk, nem óriási, erőnkön felüli dolgokról van szó a küldetés teljesítésében. Izajás jóvendőlése azt is elmondja, milyen egyszerű, feltűnés nélküli feladatokról van szó: örömhírt vinni az egyszerű, szegény embereknek, gyógyítani a megtört szívűeket, kiszabadítani önmagunkat és másokat önzésünk és a teremtmények rabságából, megnyitni a vakok szemét... Hol? Mikor? Ahol élünk, a családban, a munkahelyen, az utcán és a szórakozóhelyeken. Mindenütt, mindenkor készen a segítségre, a jócselekedetre.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. Neh 8,2-4a. 5-6. 8-10** A babiloni fogságból hazatérő nép előtt, az ünnepélyes újraindulást jelképezve, a vezetők felolvassák Isten törvényeit.
- 2. 1Kor 12,12-30** A megkereszteltek közössége, az egyház, Krisztus testét alkotja, egyenként pedig az ő testének tagjai vagyunk.
- 3. Lk 1,1-4; 4,14-21** Jézus első alkalommal tanít a názareti zsinagógában, gyermekkorának és ifjúsága éveinek a színhelyén.

Első tanítás a názareti zsinagógában

A zsinagóga intézménye a babiloni fogság idejére nyúlik vissza. Idegen földön szükségét érezték a vallásos összejövetelnek, hiszen a közös ima erősítette az összetartozás tudatát, a Szentírás olvasása és magyarázása pedig erősítette a hitet. A szombat megüléséhez hozzátartozott az ilyen összejövetel, s ott minden nagykorú férfi jelentkezhetett olvasásra és magyarázásra. Lukács itt ugyanazt a képet tárja elénk, mint amilyeneket az Apostolok Cselekedeteiben is találunk Pál apostol kisázsiai utazásánál. Felolvasásra lehetett önként jelentkezni, vagy a zsinagóga előljáróra kért fel valakit. Az illető aztán a felolvasott részhez elmondta a buzdító beszédet.

Lukács szövegét alapul véve úgy látszik, hogy ő itt Jézusnak két názareti látogatását kapcsolja össze. Az egyik működésének elején játszódtott le és akkor még lelkesedéssel fogadták szavait. Később azonban úgy érezték, hogy Názárettel szemben előnyben részesíti Kafarnaumot és a tóparti falvakat. Irigykednek azért, mert náluk nem tesz annyi csodát, s nem fordítja feléjük az idegenek figyelmét. A 23. verset csak akkor értjük meg, ha a 31-41-et elolvassuk. Jézusnak ezt a második látogatását már idegenkedve fogadták, sőt kifejezték ellenszenvüket. A názáretiek viselkedése Lukács számára az egész zsidóság magatartásának a képe. Eleinte lelkesedtek Jézusért, úgy érezték, hogy Isten újra meglátogatta népét, és talán előkészíti a dicsőséges jövőt. De mivel csalódtak nemzeti törekvéseikben, ellene fordultak.

Jézus Izajás (60,1-2) szavait idézi. A próféta itt úgy beszél, mint annak a dicsőséges jövőnek a hírnöke, amelyet Isten szánt népének: „Akkor majd megvigasztalják a gyászolókat és hamu

helyett koszorút raknak a fejükre”. A betű szerinti értelem az, hogy a fogság keserűségét felváltja a hazatérés öröme. De ez az öröm előképe a Messiás által hozott kegyelemnek és boldogságnak. A próféták hivatkoznak arra, hogy őket az Isten lelke vezeti, s tudják, hogy a Lélek teljességét majd a Messiás birtokolja. Izajás könyve így részletezi a Messiás küldetését: „Az Úr lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és az értelem lelke, a tanács és az erősség lelke, a tudás és az Úr félelmének lelke” (11,2). Jézus beszédében az Úr Lelke már a Szentlélek, a harmadik személy. Ennek a Léleknek a bírása egyben a messiási küldetés bizonyítéka volt. Jézus azért választotta éppen az idézett részletet. Az apostoli ígértetés később úgy látta, hogy ez a jövendölés teljesedett benne, azért annak kifejtése Jézus titkának megismeréséhez vezet.

A názáreti hallgatók - ha egyáltalán hittek Jézusban - még csak úgy értették szavait, hogy neki különleges megbízatása van Istentől. Mi azonban már egész működése és megdicsőülése alapján értelmezzük azokat. Jézus azért birtokolja a Lélek teljességét, mert ő a Fiú, és az Atya Lelke, a Fiúnak is Lelke. Embersége különleges fölkenést kapott. A régieket külső szertartással kenték fel, őt a Lélek belülről hatja át. Embersége az örök Fiú személyének földi megjelenési formája lett, azért a Lélek minden szavát és tettét irányította. Mint Fiú a Lélek segítségével az Atya irgalmát és üdvözítő tervét valósítja meg. Az Ószövetség még csak jelképekben beszél a megváltásról. Ilyen jelképek az idézett szavak is, de az egyház megértette, hogy azokat egyetemes és természetfölötti értelemben kell venni. A Megváltó örömhírt hoz a szegényeknek, hiszen Isten éppen azok felé tárja ki irgalmát, akik az élet terhét hordozzák, és akik ki vannak szolgáltatva a hatalmasok önkényének. A fogság itt már a bűn és a halál fogsága, amely minden embert terhel, s amitől csak Isten hozhat szabadulást. Az élet értelmét, az erkölcsi nagyságot és a boldogság reményét illetően mindnyájan vakok voltunk, s a tiszta látást csak felülről kaphattuk. Az elnyomottak azok, akik igazságtalanság miatt szenvednek, s akik várják, hogy a jó elnyerje jutalmát, a rossz pedig a büntetését. A szabadulás, a megváltás a jubileumi esztendő képében közeledik: Isten örömet, békét hoz és kimutatja gondviselését. A régi időkben a jubileumi esztendő különösen figyelmeztette Ábrahám utódait arra, hogy ők Isten népe, azért joguk van örülni, remélhetnek benne, de kötelességük is van iránta és egymás iránt. Jézus ezt azzal teszi teljessé, hogy meggyőz az Atya szeretetéről, és a Lélek kiárasztásával bennünket is képessé tesz a szeretetre.

A názáretiek csodálkoznak a fönséges szavakon, de nem valószínű, hogy Jézus igazi messiási küldetéséből sokat felfogtak. Népükkel együtt ők is valamilyen titokzatosan megjelenő Messiást vártak, Jézus pedig úgy áll előttünk, mint József fia, akit gyermekkorától ismernek. Honnan szerzett volna különleges tudást és hatalmat?

Gál Ferenc

A jólneveltség kézikönyve (3.)

Amikor másokkal érintkezünk

4. KINEK KÖSZÖNJÜNK?

Előre a fiatalabb köszön, de nem kell ellenőrizni ki, mikor született, vagy a kevésbé fontos személy, de itt sem kell kérni a többiekétől a feladatok, illetve az érdemek listáját, illetve az, aki olyan helyre érkezik meg, ahol már többen tartózkodnak, de nem mindenkinek egyenként, hiszen az áruházban sem köszönünk mindenkinek.

Valójában annak kell előre köszönnie, aki nem akar hibázni, és aki jól neveltebbnek akarja mutatni magát: aki először köszön, annak tulajdonképpen mindig igaza van. Senkit sem szidtak még le azért, mert megtette.

5. BEMUTAKOZÁS/BEMUTATÁS

A bemutatkozás/bemutatás az a gesztus, mellyel kettő, vagy több, egymást nem ismerő személy kapcsolatba lép egymással, vagy pedig bemutatunk egy barátot, egy ismerőst egy olyan környezetben, melyben mi már otthonosan mozgunk, ő viszont még nem.

Ezekben az esetekben általában a „kevésbé fontos” személy mutatkozik be a „fontosabbnak”: a gyerekek a felnőtteknek, a fiatalabbak az idősebbeknek, a férfiak a nőknek, a rangban alul lévők a feletteseiknek, a tanulók a tanároknak, a családon kívül állók a rokonoknak, az új barátok a régi barátoknak, és így tovább. Ez érvényes a saját barátainkra és szüleinkre is: nem az apukának kell, mikor meglát egy lányt a házában, megkérdezni a fiát: „ő meg kicsoda?” hanem a fiúnak kell bemutatnia barátját a szülőnek: „Apu, bemutatom neked az osztálytársamat Gallo Patriciát”.

6. TEGEZÉS, VAGY MAGÁZÁS

A tegezést, vagy magázást természetesen nem lehet csak úgy össze-vissza használni.

Úgy tűnik azonban, hogy a tegezés egyre inkább divattá válik az egymást ismerők körében, mint ahogy a kisgyerekeknel, a demokrácia és az egyszerűség ürügyén. Az országunkban található külföldiek jelenléte és az angol nyelv együttes hatása az utóbbi időben hangsúlyozta ezt a tendenciát.

Tulajdonképpen, ha egy kétéves gyermek mindenkit tegez, az egy aranyos, és teljesen elfogadható dolog. Arról nem is beszélve, hogy túlzás lenne azt követelni a kicsitől, hogy bárkit is magázzon. A fiatalok, s a felnőttek viszonyában azonban sokak számára kifejezetten sértő lehet a tegezés. Például, ha valamilyen oknál fogva magasabb megbecsülést érdemeltek ki, mint mások: politikusok, katonatisztek, híres professzorok, televíziós személyiségek, focisták vagy zenészek...

Általában a nagyobbacska gyerekek és a fiatalok magázzák az összes felnőttet, akivel nem állnak szoros családi kapcsolatban, vagyis akik nem rokonok, illetve a szülők barátai. A kisgyerekek, a kamaszok és a fiatalok egymás között tegező viszonyban vannak; a felnőttek szintén tegeznek egymást, ha barátok vagy ismerősök, különben általában magázkodnak.

Ha éppen bemutatkoztok másoknak és próbáltok a lehető legjobb színben feltűnni, természetesen megfelelőbb a magázást használni, kivéve abban az esetben, ha egy veletek egykorú gyerekekből álló csoportban találjátok magatokat. Természetesen előfordulhat az is, hogy a beszélgetőpartnereitek lesznek azok, akik megkérnek majd benneteket, hogy családiasabb hangnemet üssetek meg velük szemben. Abban az esetben, ha ezt elfogadjátok, ne tartsátok fenn többé a magázó viszonyt: elbizakodottnak, vagy távolságtartónak fogtok tűnni.

A társalgás művészete

1. TÁRSALGÁS, MINT INFORMÁCIÓKÖZLÉS

A kapcsolat kialakításának alapfeltétele a bemutatkozás, melyet a már említett módon megtettünk.

Talán jó benyomást is keltettünk magunkról. Most azonban szembe kell néznünk a legnehezebb próbával: meg kell szólalnunk és előre kell vinnünk egy beszélgetést anélkül, hogy elveszítenénk a rólunk kialakított jó benyomást. Gondolom, veletek is megesett már, hogy érdeklődéssel figyeltetek valakit egészen addig, amíg nem kezdett el beszélni.

A társalgás: művészet. Azért van ez így, mert beszélgetni egyáltalán nem azt jelenti, hogy szegény partnereinket szóözzönrel árasztjuk el, hanem azt, hogy tudunk másokkal kapcsolatot fenntartani, vagyis képesek vagyunk a figyelmüket lekötöni.

És itt nem csak a tisztán szavakra való odafigyelésről beszélhetünk. Beszélgetni tulajdonképpen olyan, mint autót vezetni: késznek és figyelmesnek kell lennünk, hogy felfogjuk a külvilágból érkező jeleket. Amikor partnered egymást követően többször ásít, vagy a válasza hanghordozásából, esetleg grimaszából megérzed, hogy ideges, talán jobb témát váltani.

A társalgás, úgy is mondhatnánk, nehéz művészet. Nem véletlen, hogy a szóbeli udvariatlanság annyira elterjedt: vannak emberek, akik folyamatosan félbeszakítanak, akik nem hagynak téged beszélni, akik megvetően lekezelnek, akik maró gúnyral fordulnak feléd, akik egészen a sértésig is elmennek. Az olyan kifejezések, mint „kérem szépen”, „köszönöm”, „elnézést” ódivatúnak és haszталannak tűnnek. Ha igazán kapcsolatba szeretnénk lépni másokkal, kellemes légkört kell kialakítanunk a számukra, türelemmel kell fölfegyverkeznünk, és elsőként kell megmutatnunk, hogy képesek vagyunk a párbeszédre.

2. SZÜKSÉGES TULAJDONSÁGOK

Társalgás szempontjából a legfontosabb értékek a következők:

1. A tapintat, mellyel elkerülhetjük a klasszikus „kellemetlenségeket”.
2. A kedvesség, mellyel szívélyes hangulatot teremthetünk.
3. A figyelem, mellyel meghallgathatjuk és megérthetjük a másikat.
4. A természetesség, mellyel közvetlen módon beszélgethetünk.
5. Az elővigyázatosság, mellyel elkerülhetjük a gondatlan kijelentéseket.

De legfőképpen jó hallgatási képességre van szükségünk. Ez lényegében azt jelenti, hogy odafigyelünk arra, aki beszél, és mindarra, amit mond.

Ennél azonban többről van szó: meg is kell mutatnunk beszélgető partnerünknek, hogy figyelmesen hallgatjuk őt. Egy múmia is hallgathat figyelmesen, csak senki sem fog rá odafigyelni. Különböző jelek segítségével is kimutathatjuk érdeklődésünket a beszélő felé:

- a) Egyenes háttal ülünk, vagy állunk a lábunkon, és nem dülöngélünk.
- b) Élénken, érdeklődéssel és határozottan tekintünk a partnerre, kerüljük a bamba, révedező nézést.
- c) Ne doboljunk az ujjainkkal és a lábunkkal, és ne mutassuk a türelmetlenség más, egyéb jeleit.
- d) Adjuk az életnek és egyetértésnek jeleit apró fejbiccentésekkel és hasonlókkal.
- e) Mutassuk ki, hogy értjük azt, amit mond nekünk, elismételhetjük a partner néhány mondatát, s kérdezhetünk is valamit a témával kapcsolatban.

(Folyt. köv.)

Paola Dessanti

Vasárnapi jegyzet

Hivatás-dimenziók

Arcképvázlat Szalézi Szent Ferencről (1.)

Angyali módon hatott a lelkekre. Modern pszichológiát érzéke segítette ebben. Nem kedvelte a „zord aszkézist”, amely türelmetlenül rontott a hibák kiirtásának, s közben megsebezte az embert. A hibák megkerülésének elvét vallotta Szalézi Szent Ferenc, aki az egyik legkorszerűbb lelkipásztorok közé tartozik. Ő maga vallotta: „A szív szelídsége, a szellem (evangéliumi) szegénysége, az egyszerű élet többet ér, mint az emelkedett gyakorlatok és becsvágyó ájtatosságok. Látogassuk csak a betegeteket, segítsünk a szegényeken, vigasztaljuk a szomorúakat, és mindezt (...) valódi szabadsággal.” Mint igazi keresztény humanista, optimista módon nézte az emberi természetet. „Derűs áhítatra tanított, és gyarlóságainkkal megváltottságunk tudatát állította szembe” – írja róla Rónay György egyik emlékező tanulmányában.

Felfüggeszthető ereklétartó a falon. Újságíró barátomtól kaptam. Újságírói munkádat legyen, aki segítse, és a képecskére mutatott, amely a tartó lapján látható Szalézi Ferencet ábrázolja. Naponta rápillantok.

Mostanában többször. És előveszem könyvét is. Bölcsességre tanít, stílusra, fölismerésre, hogy az apokaliptikusnak tűnő korban, szélsőséges megítélések közt is meg kell találni a józan mértéket.

Akkor élt, amikor a legkeservesebbnek tűnt minden: vallásháborúk kérgesítették el az embert, ugyanakkor „kiszabadították a vágyat” a teljes megtisztulásra. A vallási elidegenedés „természetes” volt, ugyanakkor a lélek mélyében fölfakadtak az új források, az elvilágiasító reneszánsz is a belső megújulást szolgálta. Isten útjai ilyenek.

Igazán kellett az „információ”, vagyis a jó írás, amely a mindennapi életet a „laikus életszentség” iskolájává avatja. 1608-ban jelent meg könyve, a *Filotea*, „Bevezetés a jámbor életbe”, hogy az „eltokosított szentséget” kiszabadítsa a társadalom durva kérge alól, és kialakítsa a szentséghez való viszonyoknak egy egészen más módját.

Persze, nem volt nehéz, mert az elfásult társadalomban szinte nyüzsgöttek a szentek, mondhatja a kor ismerője. Nem ilyen egyszerű. Szélsőségek parttalan tengerében nehéz okos kalauzt találni, egyfelől a kiüresedés locsogta a maga idétlen „programját”, másfelől az elromantizálódott, édeskés vallásosság a rendkívülit kereste, a különlegest, a fantasztikust. Ferenc segédpüspököknek fárosznak kellett lennie anélkül, hogy akarta volna. (Genf-ből „elmenekült” Párizsba, azért is, mert népszerűsége miatt agg püspöke féltékeny volt rá.) Nagy programja a „kis út” lett: kinek-kinek „állása és hivatása szerint kell megteremnie a jámborság gyümölcsseit”. És: „az igazi jámborság nem sérti meg a különböző hivatások kötelmeit, hanem azokat eredményesebbé és szebbé teszi; ha tehát hivatásunk józan követelményeivel ellenkezik, akkor csakis hamis erény”.

† Tóth Sándor

hírek információk

Első díjban részesült A *legjobb elméleti előadás* kategóriában a Szegedi Tudományegyetem szociális medicina karának TDK-ján a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium „senior” orvostanhallgatója, Jáki Tamás. Az V. éves medikus *Előítéletes-e az orvostanhallgató?* című tudományos kutatása felhívja a figyelmet az orvosképzés szemléletformáló módszereinek széles körű alkalmazására.

Szent Hedvig ereklyét adományoz Marek Jędraszewski krakkói érsek a ruzsai templomnak. Az ereklyét egy későbbi időpontban veszi át Negyela Zoltán plébános Krakkóban, ahol ünnepélyes keretek között nyitják fel Szent Hedvig sírját és emelik ki a templom részére engedélyezett ereklyét.

Kiállításokkal és rendezvényekkel csatlakozik a szeged-csanádi egyházmegye pasztorális helynökség családközpontja által szervezett, házasság hete szegedi rendezvénysorozatához a somogyi-könyvtár. A január 20-án megnyílt, *papírforma szerint – házasságról a somogyi-könyvtár dokumentumainak tükrében* című tárlaton az érdeklődők válogatást láthatnak a könyvtár helyismereti gyűjteményének házassági irataiból, esküvi emlékekből, kiadványokból és fotókból. A kiállítás március 2-ig látható a somogyi-könyvtár földszinti kiállítóterében.

Aba-Novák sétára várták az érdeklődőket január 22-én a Szegedi Dóm Látogatóközpont munkatársai. A 90 perces tematikus séta a Látogatóközpontból indult, majd a Dóm téren keresztül a Hősök kapujáig tartott, ahol bemutatták Aba-Novák Vilmos I. világháborúban elesett, szegedi katonáknak emléket állító freskóit. Következő állomás a Dömötör-torony volt, melynek történeti áttekintését követően elemezték a festőművész 1931 és 1933 között készült, díjnyertes alkotásait.

Pro Unitate in Christo-díjat adományoz Benyik Györgynek, a Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencia igazgatójának a Both Antal Teológiai és Kulturális Alapítvány kuratóriuma. A díj átadása a debreceni református nagytemplomban lesz január 23-án, azaz ma a 17 órakor kezdődő Ökumenikus Imahét záró istentiszteletén. Az elismerést az 1988-tól, Szegeden rendezett Nemzetközi Bibliikus Konferencián folytatott ökumenikus tudományos dialógus (keresztény egyházak közötti párbeszéd) elismeréseként egyhangú döntéssel ítélte oda Benyik Györgynek az alapítvány kuratóriuma.

Az Ökumenikus Imahét szegedi záró programján ma este 6 órakor, a Honvéd téri református templomban Imrényi Tibor ortodox lelkipásztor hirdeti ígét.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepéig (február 2.) várja az érdeklődőket a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítótermében található, *Karácsony felé* című időszaki kiállítás, melyen többek között Molnár János (festő- és grafikusművész), Petrás Alina (keramikus), Sonkodi Rita (festőművész) és Mecseki Hargita (szobrászművész) alkotásai láthatók. A festményeket, textil- és kerámia alkotásokat, valamint kisplasztikákat az intézmény nyitva tartási idején, keddtől vasárnapig 9 és 17 óra között nézhetik meg az érdeklődők.

Ferenc pápa üzenete a béke 55. világnapjára (4.)

*Párbeszéd a generációk, az oktatás és a munka között:
a tartós béke építésének eszközei*

4. A munkahelyteremtés és -biztosítás béketeremtő

A béke létrejöttében és fenntartásában nélkülözhetetlen tényező a munka. Ez a személyiség és a képességek kifejeződése, de egyben az elkötelezettség, az erőfeszítés, a másokkal való együttműködés kifejezőeszköze is, hiszen az ember mindig másokkal vagy másokért dolgozik. Ebben az egyedülállóan szociális szemléletben a munka az a hely, ahol megtanuljuk, hogyan járuljunk hozzá egy élhetőbb és szebb világ létrejöttéhez.

A Covid-19 világjárvány tovább bonyolította a munka világát, amely amúgy is számos kihívással nézett már szembe. Gazdasági és termelő egységek milliói mentek csődbe; az alkalmi munkavállalók egyre kiszolgáltatottabbak lettek; azok közül, akik alapvető szolgáltatásokat nyújtanak, sokan még inkább eltűntek a köz- és politikai tudatból; a távoktatás sok esetben a tanulás és az oktatás színvonalának visszaeséséhez vezetett. Emellett ma a munkaerőpiacra belépő fiatalok, valamint a munkanélkülivé vált felnőttek kilátásai drámaiak.

A válság hatása a „szürkegazdaságra”, amely munkavállalóként gyakran alkalmaz migránsokat, különösen pusztító volt. Sokukat a nemzeti törvények nem ismerik el, mintha nem is léteznének; saját maguk és családjuk a legbizonytalanabb körülmények között élnek, kiteve a rabszolgaság számos formájának és megfosztva a szociális rendszer védelmétől. Emellett a világ munkaképes korú lakosságának csak egyharmada élvezi jelenleg a szociális védelmi hálót vagy bír csak korlátozott hozzáféréssel hozzá. Számos országban egyre nagyobb méretet ölt az erőszak és a szervezett bűnözés, amely korlátozza az emberi szabadságot és méltóságot, megmérgezi a gazdaságot és akadályozza a közjó fejlődését. Erre a helyzetre csakis az emberhez méltó munka lehetőségeinek bővítése lehet a válasz. Valójában a munka az az alap, amelyre épülhet minden társadalomban az igazságosság és a szolidaritás. Ezért „nem szabad arra törekedni, hogy a technológiai fejlődés egyre nagyobb mértékben felváltsa az emberi munkát, mert azzal az emberiség önmagának okozna kárt. A munka szükségszerű, hozzátartozik az élet értelméhez ezen a földön, út az éretté váláshoz, az emberi kibontakozáshoz és a személyes önmegvalósításhoz.” Egyesítenünk kell ötleteinket és erőfeszítéseinket, hogy megteremtjük a feltételeket, és megoldásokat találjunk annak érdekében, hogy minden munkaképes korú embernek lehetősége legyen arra, hogy munkájával hozzájáruljon a család és a társadalom életéhez.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.